

Зміст

<i>Передмова</i>	<i>13</i>
<i>Вступ</i>	<i>16</i>
<i>Частина 1</i>	
Українське речення	
<i>Розділ 1. Сама досконалість. Просте речення</i>	<i>31</i>
<i>Розділ 2. 4Д, але не кіно. Просте ускладнене речення</i>	<i>59</i>
<i>Розділ 3. (Не)фінансові схеми. Складне речення</i>	<i>81</i>
<i>Частина 2</i>	
Розділові знаки в українській мові	
<i>Розділ 4. Пасивно-агресивне сьогодні. Крапка</i>	<i>135</i>
<i>Розділ 5. На загадковому стилі. Крапки</i>	<i>140</i>
<i>Розділ 6. Як ти? Знак питання</i>	<i>146</i>
<i>Розділ 7. Не кричи на мене! Знак оклику</i>	<i>152</i>

<i>Розділ 8. Забагато буває. Кома</i>	<i>157</i>
<i>Розділ 9. Кліпни, якщо тебе тримають у заручниках. Крапка з комою</i>	<i>175</i>
<i>Розділ 10. Ви мене не знаєте, але ви мене визнаєте. Двокрапка</i>	<i>188</i>
<i>Розділ 11. Риски різні, а довжина — теж різна. Тире</i>	<i>199</i>
<i>Розділ 12. Засадничі будівничі смайликотворення. Дужки</i>	<i>220</i>
<i>Розділ 13. У нас лапки! Лапки</i>	<i>228</i>
<i>Післямова</i>	<i>242</i>
<i>Подяки</i>	<i>244</i>
<i>Література</i>	<i>247</i>

Передмова

Вітаю, любі друзі!

Яке щастя знову зустрітися на сторінках книжки про нашу кохану українську мовоньку! Якщо ви тримаєте таки це видання в руках, можемо впевнено стверджувати, що проект успішний, а ми — лінгвістичні зубри, які нічого не бояться й відважно йдуть уперед у мовному пізнанні.

Це завершальна книжка з мовознавчої серії, присвячена найдосконалішій мовній одиниці, за допомогою якої ми виражаємо свої думки і — берімо якнайширше — мислимо про весь світ і про себе в ньому. Ми вже говорили про чарівні звуки української мови, розглядали картину світу українців крізь призму слова, а тепер час присвятити пильну увагу тому, без чого неможливе пізнання

й формулювання сенсів, які ми хочемо донести до інших людей.

Певно, уважні читачі вже здогадалися, про що йдеться (тим паче ми вказуємо про це в назві книжки).

Речення — та ідеальна мовна одиниця, за допомогою якої ми формулюємо власні думки, виражаємо їх усно й письмово та застосовуємо як інструмент впливу на співрозмовника чи співрозмовницю, спосіб донесення до нього чи неї свого світобачення (а він або вона робить так само, навіть не сумнівайтесь). Ось що є запорукою нашого, людського, порозуміння і встановлення взаємин, висловлення почуттів, розкриття інформації та поширення цієї інформації в просторі й часі. Врешті, не буду голослівною, навіть якщо запевню, що грамотно складені речення — і їх слушне поєднання в тексті — є надзвичайно потужним рушієм розвитку: дитини, дорослої людини, громади й суспільства загалом. Формулювання думки в реченні й вербалізація цієї думки — той самий секрет успішного домінування людини на планеті.

Ми розглянемо основні принципи формування (і формулювання) українського речення, упевнімося, що інформація про його частини нам таки потрібна, а ще, звісно, простежимо історію та правила вживання його розділових знаків, бо, хоч сучасні месенджери намагаються вдавати,

Передмова

що нічого про ці знаки не чули, в нашому письмовому мовленні вони мають неабияке значення. Це не абстрактні поняття й дивні значки, а важливі елементи в правильній організації нашого мислення й світогляду.

«Cogito ergo sum», — стверджував французький філософ Рене Декарт, що в перекладі на наймилозвучнішу означає «Я мислю, отже, існую». Авжеж, усі ми так чи інакше чули цей вислів і вкладали в нього власний сенс. Можливо, навіть геть не той, що його мав на увазі сам Декарт¹. Але в тому й штука: власний, але ж сенс! У цій книжці його згадано недаремно, адже саме речення і є найголовнішим виразником сенсів, думок і умовиводів. Ми мислимо українською, виражаємо свою думку — усно чи письмово — українською, а отже, існуємо українською. Були, є і будемо. Українською.

То як, готові? Чудово! Погнали у світ українського речення, там класно. Сподіваюся, після цієї синтаксичної екскурсії ви ще міцніше й на завжди полюбите нашу фантастичну мову.

¹

І маємо право, бо живемо у вільній країні!

Вступ

Одного чотирирічного хлопчика одна авторка попросила намалювати речення, і він зробив це так:

Митець уточнив, що це речення вредне, бо поліція робить віу-віу, а він (ги-ги-ги, дивись, робот!) малюватиме завтра машинку, мамо, чи привезеш ти мені з роботи монстра.

Вступ

Загалом і сам малюнок, і ЛСД, яке ви щойно прочитали, мені сподобалися. Але є нюанс. І саме цей нюанс я планую коротенько уточнити на подальших 240 сторінках цієї книжки. Звісно, з вашою допомогою, хочете ви цього чи ні.

Спершу про те, що в намальованому й сказаному слухне: речення — це оформлена за допомогою слів мовна одиниця, в якій ми висловлюємо певну думку й виражаємо емоцію (на картині речення вредне, нагадую). Далі про те, чого в картині й дитячому висловленні не виявилось: завершеного змісту.

І одразу до гарних новин (бо не хотілося б, аби ви тут же відклали цю філософську працю до кращих часів): чотирирічний хлопчик тільки вчиться писати довершені картини й висловлювати завершений зміст, а ми з вами це вже давним-давно вміємо й несвідомо щоразу реалізуємо у творенні досконалих речень. Це зараз було пафосно, а тепер нормально: **речення** — основна мовна одиниця, за допомогою якої ми спілкуємося, висловлюємо власні думки, передаємо інформацію та виражаємо емоції. Кожен і кожна з нас робить це за граматичними законами нашої мови, і ці закони закладені в наше мислення від природи.

Ані словосполучення, ані слово, ані звук до такого не здатні. Якщо ви хочете зараз гукнути, мовляв, алло, Ольго Петрівно, слово може виражати закінчену думку й емоції, то не стримуй-